

[Indenrigs- og boligministeren.]

forhold, er det, fordi skattekommissionen også på det område har stillet forslag, som i det øjeblik, de gennemføres, vil gøre et lovforslag, der udelukkende tager sigte på hovedstadsområdet, unyttigt. Jeg forstår imidlertid, at der politisk er en overvældende interesse for at få denne sag bragt nærmere en løsning, og jeg kan også godt se, at med den vældige udvikling, der er i Københavns amt, er problemet her måske et hestehoved foran problemerne på dette område i det øvrige land. Derfor har jeg intet at indvende imod, at vi under et udvalgsarbejde drøfter spørgsmålet udfra mere principielle synspunkter; men måske vi dog skulle vise det forslag, jeg har fremsat, det hensyn, ikke at kæde problemet om beskatningen sammen med lovforslagets skæbne. Jeg kunne godt tænke mig, at vi, efterhånden som vi fordybede os i det, ville opdage, at det måske var nok så forstandigt at prøve at nå til en løsning, der omfattede noget mere end hovedstadsområdet af spørgsmålet om fordelingen mellem den amtskommunale beskatning og personbeskatningen. Jeg har villet sige dette for at gøre opmærksom på, at jeg har opfattet de ord, der er faldet i dag, som et varsel om, at der vil kunne skaffes politisk tilslutning til tanken om at se nærmere på dette problem.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) fremsatte i det hele taget — det ærede medlem hr. Jensen-Broby var inde på det samme — en lang række bemærkninger om, hvorledes erhvervsskatteproblemer har betydning for hele denne sag, og jeg må give det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) ret i, at i det øjeblik vi har fået skattekommissionens forslag gennemført, er der ikke noget kommunalt udligningsproblem mere, for den tanke, som skattekommissionen nu er inde på, går i den retning, at indtægter over en vis størrelse kommer til at betale den samme skat, uanset hvor i landet de pågældende mennesker bosætter sig, og derefter går en del af disse penge til at holde de kommunale udgifter nede ved byrdefordelingen mellem stat og kommune. Jeg synes derfor i og for sig, at det at drage udligningsproblemet ind i diskussionen nu egentlig kun har forhalende virkning.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup sagde, at imod den etapevise fremgangsmåde talte, at den lod andre dele af totalproblemet være i skygge, f. eks. den økonomiske udligning og f. eks., forstod jeg, fællesorganet. Jeg vil gerne sige om den økonomiske udligning mellem hovedstadskom-

munerne — idet jeg altså henviser til den ret revolutionerende reform, som skattekommissionen foreslår på dette område, og som der vist ikke er nogen af os, der endnu har taget endelig stilling til, og som sagt, hvis den gennemføres, er problemet løst —, at ser vi på udviklingen, som den er forløbet på den nuværende beskatnings grundlag, er der sket det højst besynderlige og i og for sig fra mange synspunkter meget tilfredsstillende, at hovedstadskommissionens flertal byggede sine betragtninger angående hele denne sag på en tanke, som har vist sig ikke at svare til virkeligheden, nemlig den tanke, at hovedstadens omegnskommuner ville blive bosted for de økonomisk dårligst stillede; altså man tænkte sig, at der, som det var i Gladsaxe, Utterslev og de yderste dele af København for 40 år siden, forud for byens vækst udad ville ske dette, at en strøm af dårligt stillede medborgere ville slå sig ned i omegnskommunerne og betyde en stærk byrde for den sociale forsorg i de pågældende samfund. Denne tanke har vist sig ikke at blive til virkelighed.

Det har vist sig, at formentlig i kraft af de høje byggeomkostninger har det klientel af borgere, som har været henvist til at flytte ud til omegnen, været folk, der i hvert fald under gode beskæftigelsesforhold har en forholdsvis stor indtægt — når jeg siger forholdsvis stor indtægt, mener jeg i forhold til de forventninger, som man havde for 10—12 år siden, da man begyndte at arbejde med disse problemer —, og det siger mig, at i det øjeblik man skulle have en økonomisk udligning, ville den ikke komme til at passe med de forestillinger, man tidligere har haft med hensyn til, hvilken vej pengene ville komme til at gå. For det ærede medlem hr. Per Hækkerup er det måske forsåvidt underordnet, bare man opnåede den retfærdighed, at der blev en udligning mellem kommunerne.

Jeg mener, at i øjeblikket er omegnskommunerne vel spændt hårdt for med hensyn til de kapitalkrav, som anskaffelsen af forskellige anlæg i en hurtigt voksende kommune stiller, det er fuldstændig klart; men på den anden side har omegnskommunerne også i meget, meget højere grad end ventet fået skatteydere, som synes at være i stand til at klare problemet på længere sigt. Det er vist egentlig snarere et likviditetsproblem, man har stået overfor i det sidste par år, end det er et spørgsmål om egentlig finansiering. Derfor tror jeg ikke, der er nogen grund til at lade dette lovforslag lide skade, fordi det mangler forslag om økonomisk udligning; og med hensyn til fællesorganet deler jeg den